

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

JANDY NELSON

**ÎȚI VOI
DĂRUI
SOARELE**

Traducere din limba engleză și note de
SHAUKI AL-GAREEB

MUZEUL INVIZIBIL

Noah

13 ani

Așa începe totul.

Cu Zephyr și Fry — psihopații oficiali ai cartierului nostru — fugărindu-mă din scurt ca torpilele și întreaga pădure cutremurându-se sub tălpile mele, în timp ce răspândesc prin aer și printre copaci această panică oarbă.

— Nu mai ai scăpare, fătălăule! strigă Fry.

Apoi Zephyr e pe mine, îmi prinde o mână, ambele mâini la spate, iar Fry îmi fură caietul de desen. Mă întind după el, însă sunt lipsit de brațe, lipsit de ajutor. Încerc să mă eliberez din strânsoarea lui Zephyr. Nu pot. Încerc să clipesc pentru a-i transforma în molii. Nu ține. Rămân în continuare ei înșiși: niște măgari de clasa a zecea, înalți de patru metri și jumătate, care aruncă de pe stânci adolescenți de treisprezece ani, doar așa, ca să se distreze.

Zephyr m-a prins de gât pe la spate și pieptul lui respiră apăsând în spatele meu, spatele meu în pieptul lui. Înotăm în sudoare. Fry începe să răsfoiască paginile caietului meu de desen.

— Ce-ai mai desenat pe-aici, Balonaș?

Îmi imaginez cum e călcat de un camion. Ridică o pagină cu schițe.

— Zeph, ia uită-te la toți tipii ăștia goi pușcă!

Sângele nu mai circulă prin trupul meu.

— Nu sunt tipi. Sunt *David*, îngaim eu, rugându-mă să nu par un gerbil, rugându-mă să nu dea peste următoarele desene din caiet.

Sunt desene făcute azi, în timp ce spionam, desene cu *ei*, ieșind din apă, cu plăcile de surf la subraț, fără slipuri, fără nimic, strălucind din cap până-n picioare și, ăăă: ținându-se de mână. Se prea poate să-mi fi luat anumite libertăți artistice. Prin urmare, vor crede că... Or să mă omoare chiar înainte să mă omoare cum vor s-o facă. Lumea începe să se dea peste cap. Îi arunc niște cuvinte lui Fry:

— Știi? Michelangelo? Ai auzit vreodată de el?

N-am de gând să fiu eu însumi. *Poartă-te dur și vei fi dur*, cum îmi spunea mereu și mereu tata — de parcă aș fi un soi de victimă neajutorată.

— Da, am auzit de el, spune Fry cu gura aia mare și umflată, care se contopește cu restul trăsăturilor lui mari și umflate sub cea mai imensă frunte din lume, făcându-te să-l confuzi foarte ușor cu un hipopotam.

Îmi rupe pagina din caiet.

— Am auzit c-a fost *gay*.

Chiar a fost — mama a scris o carte despre asta —, nu că Fry ar ști, într-adevăr. El îi face pe toți *gay*, când nu le zice homalăi sau fătălăi, iar mie: homalău și fătălău și Balonaș.

Zephyr râde, un râs întunecat, diabolic. Vibrează prin mine.

Fry ridică următoarea schiță. Alt *David*. Partea lui inferioară. Un studiu în detaliu. Mă ia cu frisoane.

Acum rād amândoi. Răsună prin pădure. Ecoul iese din păsări.

Încerc din nou să mă eliberez din strânsoarea lui Zephyr, ca să pot înșfăca desenele din mâinile lui Fry, însă asta nu face decât să înăsprească strânsoarea lui Zephyr. Zephyr, care e ca un afurisit de Thor. Cu o mână mă ține de gât, iar pe cealaltă și-a pus-o peste

torsul meu ca pe o centură de siguranță. E la bustul gol, venit direct de pe plajă, iar căldura lui pătrunde prin tricoul meu. Mirosul de cocos al loțiunii de plajă îmi inundă nările, capul — inclusiv mirosul puternic al oceanului, ca și când l-ar duce în spate... Zephyr trăgând marea după el ca pe o pătură... Asta ar fi bună, ar fi imaginea *perfectă* (PORTRET: *Băiatul care a plecat cu marea*) — dar nu acum, Noah, acum nu e *deloc* momentul să-l pictezi în gând pe cretinul ăsta. Revin înapoi la realitate, gust sarea de pe buze, îmi amintesc că sunt pe cale să mor...

Părul lung ca algele de mare al lui Zephyr e ud și picură pe gâtul și pe umerii mei. Observ că respirăm sincronizat, zgomotos, adânc. Încerc să mă desincronizez de el. Încerc să mă desincronizez de legea gravitației și să plutesc. Nu pot face nici una, nici cealaltă. Nu pot face nimic. Vântul smulge desenele mele — cele mai multe sunt portrete de familie — din mâinile lui Fry, în timp ce el le rupe, unul după altul. Despică fix la mijloc unul cu mine și cu Jude, extirpând jumătatea cu mine.

Privesc cum sunt dus de vânt.

Îl privesc pe Fry cum se apropie din ce în ce mai mult de desenele care o să-mi aducă moartea.

Pulsul îmi bubuie în urechi.

Atunci, Zephyr spune:

— Fry, nu le rupe. Soră-sa spune că e talentat.

Pentru că o place pe Jude? Acum aproape toți o plac, întrucât ea poate să surfeze mai bine decât oricare dintre ei, îi place să sară în mare de pe stânci și nu îi este teamă de nimic, nici măcar de rechinii albi sau de tata. Și datorită părului — consum tot galbenul când i-l desenez. E lung de sute de kilometri și toți cei din nordul Californiei trebuie să aibă grijă să nu se împiedice de el, mai ales copilașii, pudelii și acum și surferii ăștia măgari.

Mai sunt și sâni, care i-au apărut peste noapte, vă jur.

Nu-mi vine să cred, dar Fry îl ascultă pe Zephyr și lasă caietul jos. Jude se uită la mine de pe hârtie, veselă, înțelegătoare. *Mulțumesc*, îi spun în gând. Ea mă salvează mereu, lucru care de obicei e stânjenitor, dar nu și acum. Acum a fost bestial.

(PORTRET, AUTOPORTRET: *Gemeni: Noah se uită în oglindă, Jude îl privește din ea*)

— Știi ce-o să-ți facem, nu-i așa? îmi zgârie Zephyr timpanele, întorcându-se la programul său obișnuit de omucideri.

E prea mult din el în răsuflarea lui. E prea mult din el peste mine.

— Băieți, vă rog! îi implor eu.

— Băieți, vă rog! mă maimuțărește Fry pe un ton pițigăiat.

Stomacul îmi freamătă. Stânca Diavolului, a doua cea mai înaltă de pe faleză, de unde intenționează să mă arunce, poartă acest nume dintr-un motiv bine întemeiat. Sub ea se află o grămadă de stânci ascuțite și un vârtej primejdios, care îți trage oasele moarte în lumea de dedesubt.

Încerc din nou să mă eliberez din strânsoarea lui Zephyr. Și din nou.

— Fry, apucă-l de picioare!

Toate cele trei mii de kilograme hipopotamice ale lui Fry se întind după gleznelor mele. Scuze, asta n-o să se întâmple. Nu și gata. Urâsc apa, oricât de tare mi-aș dori să mă înec și să plutesc spre Asia. Am nevoie de craniul meu întreg. Dacă s-ar sparge, ar fi ca și când o bilă demolatoare ar distruge un muzeu secret înainte ca oamenii să fi apucat să-l viziteze.

Așa că pur și simplu cresc. Și cresc, și cresc, până când mă lovesc cu capul de cer. Apoi număr până la trei și îmi ies al naibii de tare din minți, mulțumindu-i în gând tatei pentru toate luptele corp la corp pe care m-a obligat să le exersăm pe terasă, pentru meciurile pe viață și pe moarte în care el folosea doar o mână și eu

foloseam tot ce voiam și tot luam bătaie, deoarece el are nouă metri și e făcut din părțile componente ale unui camion.

Însă eu sunt fiul lui, fiul lui *urias*. Sunt un Goliat care se rotește prin aer și împarte lovituri în stânga și-n dreapta, un taifun înfășurat în piele, și apoi mă zvârcolesc și mă zbat și încerc să mă eliberez, iar ei se luptă să mă țină în loc, răsând și spunând lucruri de genul „Ce tâmpit”. Și cred că aud respect chiar și în glasul lui Zephyr, când spune:

— Nu pot să-l țin în loc, zici că-i un afurisit de țipar.

Asta mă face să mă lupt și mai tare — ador țiparii, sunt *electrici* —, închipuindu-mi că sunt un cablu de înaltă tensiune, străbătut de curent, în timp ce lovesc dintr-o parte în alta, simțindu-le trupurile răsucindu-se pe lângă al meu, calde și alunecoase, ambele ținându-mă la pământ, din nou și din nou, și eu scăpând de strânsorile lor, toate membrele noastre încurcate, și acum capul lui Zephyr împinge în pieptul meu, iar Fry e în spatele meu cu o sută de mâini, așa simt, și e doar mișcare și confuzie și mă pierd, mă pierd, mă pierd, până când încep să bănuiesc... până când îmi dau seama... că am o erecție, o erecție fantastic de tare, care e presată de stomacul lui Zephyr. O groază cu cifră octanică înaltă îmi străbate tot trupul. Fac apel la cel mai sângeeros și mai scârbos masacru cu macete — cel mai de efect distrugător-de-erecții —, dar prea târziu. Zephyr rămâne câteva clipe nemișcat, apoi sare de pe mine.

— Ce...?

Fry se ridică în genunchi.

— Ce s-a întâmplat? găfâie el în direcția lui Zephyr.

Eu m-am împleticit îndărăt, am căzut în fund, cu genunchii la piept. Încă nu pot să stau în picioare, de teamă ca erecția să nu-mi formeze un cort din pantaloni, așa că mă străduiesc din răspuțeri să nu plâng. O senzație de greață se strecoară în fiecare cotlon al

trupului meu, în timp ce simt că-mi dau duhul. Și chiar dacă ei n-or să mă omoare aici și acum, până diseară toți cei de pe faleză vor fi aflat ceea ce tocmai s-a întâmplat. Aș putea foarte bine să înghit o dinamită aprinsă și să mă arunc singur de pe Stânca Diavolului. Ceea ce tocmai s-a petrecut e mult, mult mai îngrozitor decât desenele alea tâmpite pe care le-au văzut.

(AUTOPORTRET: *Înmormântare în pădure*)

Însă Zephyr nu spune nimic, ci pur și simplu stă acolo, arătând ca un viking ce e, numai că mut și cu o expresie ciudată pe chip. De ce?

Oare l-am scos din luptă cu puterea minții?

Nu. Face semn în direcția oceanului și îi spune lui Fry:

— La dracu'. Hai să ne luăm plăcile și să plecăm de-aici.

Răsuflu ușurat. Oare e posibil ca el să n-o fi simțit? Nu, nu e posibil — era ca de oțel, iar el a sărit ca ars, speriat de-a binelea. Încă e speriat. Dar de ce nu mă face fătălău-homalău-Balonaș? Fiindcă o place pe Jude?

Fry își rotește degetul la ureche când îi spune lui Zephyr:

— Frățioare, cineva nu are toate țiglele pe casă.

Apoi se întoarce spre mine:

— Când nici nu te-aștepți, Balonaș.

Mimează cu mâna lui imensă căderea mea în gol de pe Stânca Diavolului.

S-a terminat. Se întorc spre plajă.

Înainte ca acești doi neandertalieni să se răzgândească, dau fuga spre caietul meu de desen, îl vâr la subraț, și apoi, fără să mă uit în urmă, pornesc în pas alergător printre copaci, ca și cum inima mea nu ar fi pe punctul de a ceda, ca și când ochii nu mi se umplu de lacrimi, ca și când nu m-aș fi născut a doua oară adineauri.

Când ies din pădure, mă transform într-un ghepard — ei pot ajunge de la zero la o sută douăzeci de kilometri pe oră în doar trei

secunde, iar eu pot face la fel. Sunt pe locul al patrulea în clasamentul celor mai buni alergători de clasa a șaptea. Pot deschide fermoarul aerului și să dispar în el, și exact asta fac, până ce sunt departe de ei și de ceea ce s-a întâmplat. Bine că nu sunt o efemeridă. Efemerida-mascul are două mădulare de care trebuie să-și facă griji. Eu mi-am petrecut deja jumătate din viață la duș din cauza unuia singur, gândindu-mă la niște lucruri la care nu mă pot abține să nu mă gândesc, oricât de tare încerc, pentru că mie, *pe bune, pe bune, pe bune îmi place* să mă gândesc la ele. Frate, chiar îmi place!

Ajuns la pârâu, sar pe pietre până ce găsesc o scobitură în stânca potrivită, de unde pot privi soarele înotând pentru următoarele secole în apa curgătoare. Ar trebui să existe un claxon sau un gong, ceva de genul ăsta, pentru a-l trezi pe Dumnezeu. Fiindcă mi-aș dori să schimb două vorbe cu el. De fapt, trei:

CE PUII MEI?!

După o vreme, fără să primesc vreun răspuns, ca de obicei, îmi scot cărbunii din buzunarul de la spate. Cumva, au supraviețuit nevătămați torturii la care am fost supus. Mă așez și-mi deschid caietul de desen. Înnegresc o pagină albă, apoi o alta, apoi o alta. Apăs atât de tare, încât rup cărbune după cărbune, folosindu-l pe fiecare până când rămâne doar un ciot, încât ai zice că negreala iese din degetul meu, din mine, și se întinde pe pagină. Umplu toate celelalte foi din caiet. Îmi ia câteva ore.

(O SERIE: *Băiat închis într-o cușcă de întuneric*)

*

A doua zi, la cină, mama ne anunță că, în după-amiaza aceea, bunica Sweetwine a venit cu ea în mașină, la o plimbare, și avea un mesaj pentru mine și Jude.

Numai că... bunica a murit.

— În sfârșit! exclamă Jude, lăsându-se pe spate în scaun. Mi-a promis!

Bunica îi promisesese lui Jude, chiar înainte să fi murit în somn, în urmă cu trei luni, că, dacă va avea vreodată nevoie de ea, va veni într-o clipită. Jude fusese preferata ei.

Mama îi zâmbește lui Jude și își pune mâinile pe masă. Mi le pun și eu pe masă, după care îmi dau seama că o imit și mi le ascund în poală. Mama e contagioasă. Și căzută din cer. Unii oameni pur și simplu nu sunt de pe-aici, iar ea e dintre aceia. Am adunat multe dovezi de-a lungul anilor. Vom discuta despre asta, mai târziu.

Acum, însă, chipul ei se luminează în timp ce pregătește scena, povestindu-ne cum mai întâi mașina a fost invadată de parfumul bunicii.

— Știți cum mirosul obișnuia să intre într-o încăpere înaintea ei?

Mama inspiră în mod teatral, ca și când bucătăria ar fi invadată de puternicul miros floral al bunicii. Inspir în mod teatral. Jude inspiră în mod teatral. Toți cei din California, din Statele Unite, de pe Pământ, inspiră în mod teatral.

Mai puțin tata. El își drege ostentativ vocea.

Nu crede niciun cuvânt. Pentru că el e o anghinare. Așa l-a numit mama lui, bunica Sweetwine, care nu a înțeles niciodată cum de a putut să nască și să crească un asemenea scaiete. Nici eu n-am înțeles.

Un scaiete care studiază *paraziți* — fără comentarii.

Mă uit la el, la mușchii și la bronzul lui ca de salvamar, la dinții care strălucesc pe întuneric, la toată făptura lui care strălucește pe întuneric, și mi se face pielea de găină — ce s-ar întâmpla dacă ar afla?

Deocamdată, Zephyr n-a suflat o vorbuliță. Probabil că voi nu știți asta, pentru că eu sunt singura persoană din lume care știe,

însă denumirea oficială a penisului unei balene este pământău¹. Și vreți să știți cât măsoară pământăul unei balene albastre? Doi metri și jumătate. Repet: DOIMETRI ȘI JUMĂTATEEEEEEEEEEE!
Așa m-am simțit după evenimentele de ieri:

(AUTOPORET: *Pământăul de beton*)

Mda.

Însă uneori cred că tata bănuiește. Uneori cred că prăjitorul de pâine bănuiește.

Jude mă lovește cu piciorul pe sub masă pentru a-mi atrage atenția de la solnița la care îmi dau seama că mă uitam lung. Dă din cap spre mama, care stă cu ochii închiși și cu mâinile încrucișate peste inimă. Apoi spre tata, care se uită la soția lui de parcă i-a crescut o barbă. Facem ochii cât cepele unul la altul. Îmi mușcă obrazul ca să nu râd. Jude face la fel — noi doi avem același întrepunător de râsete. Ne unim picioarele pe sub masă.

(PORTRET DE FAMILIE: *Mama conversează cu morții în timpul unei*)

— Ei bine? o îndeamnă Jude. Mesajul?

Mama deschide ochii, ne face cu ochiul, apoi îi închide la loc și continuă, pe o voce ca de fantomă la o ședință de spiritism:

— Așadar, am inspirat parfumul floral și a urmat un soi de pământău...

Își flutură brațele ca pe niște eșarfe, trăgând de timp. De aceea primește mereu premiul de profesorul anului — toții oamenii își doresc să facă parte din filmul ei. Ne aplecăm pentru a auzi mai bine ce urmează să ne spună, pentru Mesajul de Sus, dar tata ne întrerupe, aruncând niște plectiseală peste momentul nostru.

El n-a primit niciodată premiul de profesorul anului. Nici măcar o dată. Fără comentarii.

¹ În engleză, *dork*.